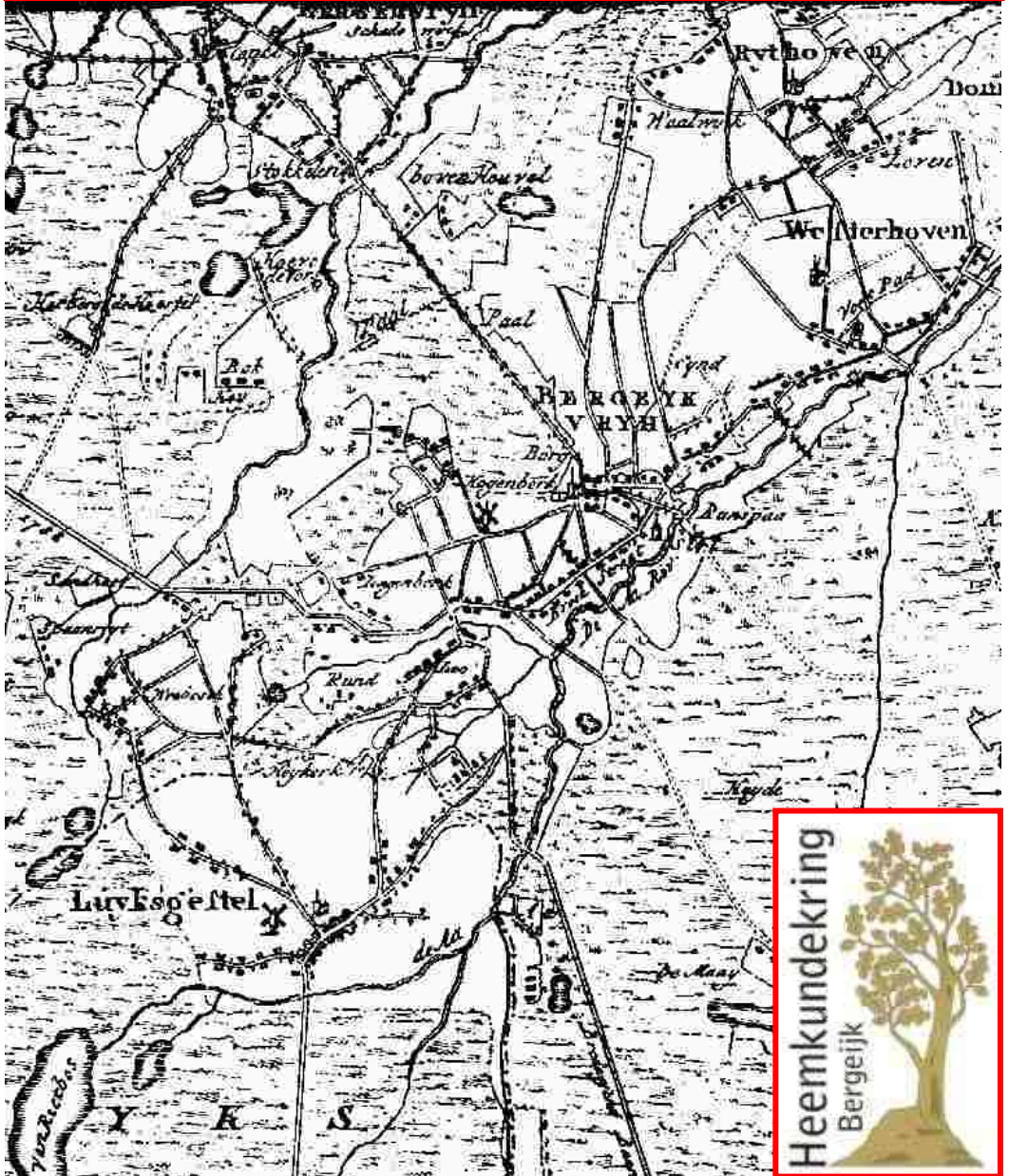


DE KEERSOPPER

Jaargang 11

Nr. 44

December 2016



DE KEERSOPPER

NR 44

december 2016



OVER WINTERSE EN ZOMERSE GENOEGENS

Het is al weer bijna Kerstmis. Tijd dus om kerstgroepen en groepjes uit te pakken en in het vertrouwde gareel te plaatsen. Voor Wim van Dooremolen een mooie aanleiding om zijn herinneringen aan het ontstaan van een echte Kempische kerststal op te halen. Echte Bergeijkenaren stelden er hun konterfeitsel voor beschikbaar. Wat veel gedoe met gipsverband en landbouwplastic opleverde.

Aangenaam zwemweer zal het voorlopig niet worden in Bergeijk. Wat Frits van de Heijden niet verhindert een koene duik in zijn jeugdherinneringen te nemen. Als jongen zwom hij in de Keersop, bij 't Schut, (stiekum in de Liskes, waar eigenlijk alleen meisjes mochten komen) en in het watertje van de Drie Hectaren, waar hij nota bene de plaatselijke draaikolk trotseerde. Dankzij een reddende engel kan hij het vandaag nog navertellen.

Eens speelden monumentale bomen – eiken, beuken en linden – een opmerkelijke rol in de samenleving. Dat mag dan lang verleden tijd zijn, ook in onze dagen zijn ze het waard in ere te worden gehouden. Ons gemeentelijk territorium is enkele prachtige exemplaren rijk. Jaap Bussing bracht ze, mijmerend over hun lang vervlogen betekenis, voor ons in kaart.

Onze redactie heeft intussen een mooi plan bedacht. We gaan met enige regelmaat aandacht besteden aan straten en straatnamen. Dat zou wel eens een mooie reeks op kunnen leveren. Wim van Dooremolen verricht in dit nummer de aftrap met een beschouwing over de lange weg die aan het huidige stratenplan vooraf is gegaan. Van Paaltjesweg tot Nieuwstraat

De redactie wenst u veel leesplezier. En alvast een Zalig Kerstmis en Gelukkig Nieuwjaar.

Cas van Houtert (eindredacteur)

DE SCHEPPING VAN EEN KEMPISCHE KERSTSTAL

In 1983 begon een groep enthousiastelingen¹ in Bergeijk 't Hof aan een nieuwe kerststal. Anders dan anders, was de bedoeling. Maar hoe anders? Na veel voorstellen werd besloten: 'Onze kerststal zal een Kempische stal worden.' En die is er ook gekomen.

De beelden moesten gezichten hebben van Kempische mensen. Bergeijkse mensen werden gevraagd model te staan voor gezichten en handen. Niemand weigerde. De genodigden gingen geduldig in hun hemd op de keukentafel



liggen om een kletsnat gipsverband te laten aanbrengen. Allereerst Maria. Tja , ademen moest Marijke Schoenmakers door een rietje.



Op dezelfde manieren als het gezicht werden de handen gemaakt. Door Mientje, Marijke en Miep werden ze omwikkeld met 'verband' van landbouwplastic.



1 Mientje Willems, Marijke Schoenmakers, Miep van Dooremolen, Jan Sneeboer en Theo Schoenmakers

De ogen hadden intussen ook vorm gekregen en werden van kleur voorzien, en ziet... daar waren de eerste levendige Kempische gezichten voor de Kerstgroep. Marijke en Mientje beoordeelden het



resultaat onder het kritische oog van Theo Schoenmakers en de Heilige Jozef. De handen en gezichten moesten nu nog een lijf krijgen. Hiervoor schiep

Theo Schoenmakers de geraamtes: een constructie van verstelbare ledematen. Kees Wouters hielp een handje mee. Langzaam maar zeker zag je Maria, Jozef en de herder gestalte krijgen. Ook bedachten ze een knikengeltje. Een ingenieus mechanisme zorgde dat



ons engeltje ook knikte als dank voor een muntje. Restte nog het aankleden van de poppen. Kempische figuren hoorden



natuurlijk ook kleding in die stijl te hebben. De Brabantse muts voor Maria, geschonken door de familie van Gerwen, was het eerste stuk dat in ons bezit bleef. De rest werd in het eerste jaar nog bij elkaar ‘geleend’. Voor het inrichten van de stal werden uit onze eigen huiskamers en werkruimtes hier en daar wat ‘overgeplaatst’. Met vereende krachten werd de stal opgezet en ingericht.

Naast de dennen, de pollen riet en het schelfje achter in de stal volgde nog de belichting. Aan alles werd gedacht. Miep en Jan werkten aan de details.



Het eerste jaar beperkten we ons (wat de kerstgroep betreft) tot Maria, Jozef, het kindje Jezus en een herdertje. Het jaar daarop breidden we de stal uit met schapen, herders en koningen.

Een jaar later : een herder erbij en ... St. Jozef kreeg niet alleen

een nieuwe broek, maar moest ook naar de kapper... om een voller kapsel te krijgen.

De schouders en onderbenen waren nu mooi rond. Dankzij het gebruik van afval-isolatiepijp.

En dan de dieren van de kerststal. Natuurlijk hoorden er schapen bij. Theo begon koppen te boetsen in de schaapsstal van de



buren. Voor de grap zette hij enkele exemplaren op stokken in het gaas rond de schapenwei. Nieuwsgierig kwamen de echte schapen dichterbij. Sindsdien begrijpen we waar de uitdrukking ‘een schaapachtige blik’ vandaan komt.

Het legendarische hondje Boemer van de buren stond model voor de herdershond. Enthousiast kwispelend sprong hij rond zijn evenbeeld en onderzocht hij snuffelend het roerloze staartje van die saaie, onbeweeglijke namaakhond die maar niet inging op zijn avances. En zo viel er veel te lachen, te fantaseren en te creëren met elkaar. Onze werkgroep groeide uit tot een vriendenclub. Het lukte om er nog wat schapen bij te krijgen. Ze zaten met drie geleende schaapsvachten om in hun hok.



die stoere herder, dat liefvallige engeltje of koning Balthasar. Wij probeerden het geheim te houden, want in onze ogen was het onbelangrijk. Het mocht best een mysterie blijven. Zelf zagen we onze modellen regelmatig rondlopen in de Bergeijkse straten of supermarkten. Het kon dus zomaar gebeuren dat we op de groenteafdeling de spruitjes stonden af te wegen naast St. Jozef of koning Melchior. Na een

Zo werd de kerststal compleet. Hij kwam in de oude kerk mooi tot zijn recht. Vooral toen de drie koningen er bij kwamen. De drie koningen, die ooit Franken, Raaphorst en Hannifer heetten. Later kwam de groep in het Luihuis terecht.



Ook naar volle tevredenheid.

In Bergeijk werd druk gegist wie model hadden gestaan voor



samenzweerderige knipoog werkten we ons boodschappenlijstje dan verder af.

Helaas is de Kempische kerststal, omdat ze nogal wat ruimte in beslag nam, een aantal jaren geleden van hogerhand de toegang tot de kerk ontzegd. Het Hoogheilige Paar werd met zijn gevolg naar het Luihuis verbannen. Geen gelukkige greep, in de eerste plaats omdat de Drie Koningen daar niet binnen mochten. Voor hen was er geen plaats in de herberg. Erger was dat het nieuwe onderkomen niet bepaald veilig zou blijken. Vorig jaar werd de vrede er door jeugdige vandalen zo wreed verstoord dat de hele groep gerestaureerd moet worden. Het wachten is nu op vrijwilligers die niet alleen van goede wil zijn maar ook vaardig genoeg om deze dankbare klus tot een goed einde te brengen.



Wim van Dooremolen

JONG BERGEIJK SPARTELDE IN DE “DRIE HECTARES”

In een praatje op dinsdagavond in het Heemhuis kwam onlangs de zwemgelegenheid “Drie Hectares” ter sprake. Het was in de jaren vijftig van de vorige eeuw dat vooral jeugdige Bergeijkenaren daar verkoeling zochten. Sommigen leerden er zelfs zwemmen. Waar was dat en wat was er te doen?

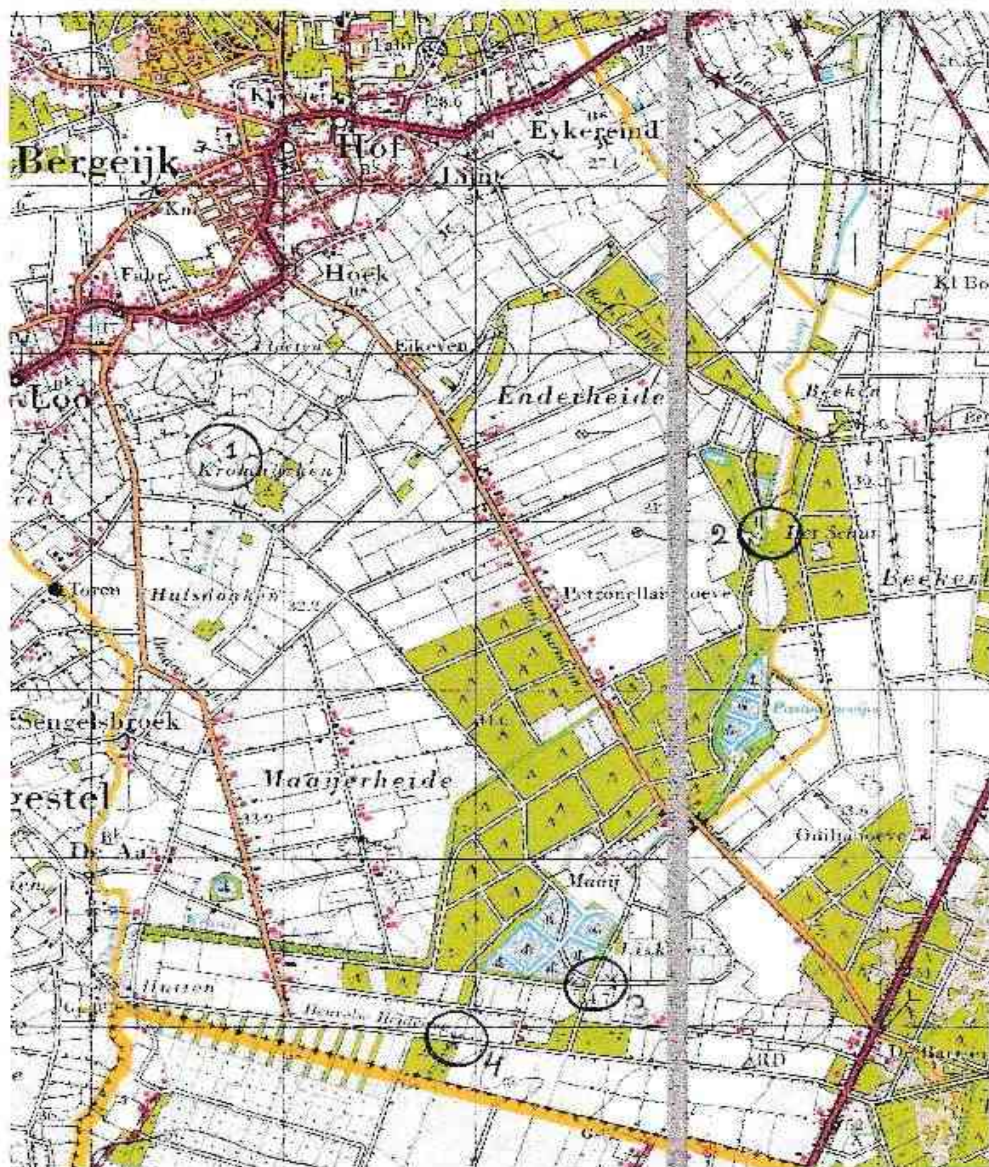
Maar eerst een wat breder verhaal over zwemmogelijkheden in Bergeijk en omstreken. Buitenzwembaden waren er midden en eind jaren vijftig alleen in Valkenswaard, “De Oase“ aan de Leenderweg, en Veldhoven, “het Witven”. De “Oase” bestond uit twee grote houten bakken (25 bij 10 m) met daartussen een hoge houten schutting om de jongens en de meisjes te scheiden.

Op het Eurostrand kon men ook zwemmen, maar dat was voor de meesten verboden terrein. De plas bij de zandzuiger was zeer diep, meer dan 20 meter, en levensgevaarlijk. Er was al eens een jongen van een jaar of 14-15 uit Valkenswaard verdrongen.

In mijn jonge jaren ging de kleinere jeugd van 't Loo en de Broekstraat pootjebaden en proberen enkele slagen te zwemmen in de Keersop. Bij Guste stalleke (een kleine stal van August Kuijken van de Vonderpad) was een scherpe bocht in de Keersop. Het water was er circa 60 tot 70 centimeter diep. Als het tenminste niet te lang droog was geweest. Het zwemwater bood tevens de mogelijkheid je op zaterdag van top tot teen te wassen; dan hoefde je tenminste niet in de teil met zeepwater van je broers of zussen. Na de sloop van het stalleke tijdens de ruilverkaveling eind jaren '60 en na de her-meandering van de Keersop is de plek niet exact meer te bepalen. Op het kaartje uit 1961 is de plaats van het stalleke en daarbij de scherpe bocht aangegeven. Het stalleke was gebouwd met rode (Belgische) stenen met een pannendak. Het diende als schuilgelegenheid voor het vee.

* Op de volgende pagina het kaartje met:

1. *Guste Stalleke met scherpe bocht in Keersop*
2. *'t Schut`*
3. *De Liskes*
4. *Drie hectares*



* Voor verwijzingen zie de vorige pagina.

Om in Bergeijk te kunnen zwemmen moesten de jongens naar 't Schut. Dat was een eindje fietsen over de Borkelsedijk of de Moeskoppendijk en het Tabakspad. Bij de stuw in de Beekloop kon men altijd wel zwemmen; er was water genoeg. Met modder erbij was het wel 1,20 tot 1,50 meter diep. Het was alleen voor de jongens. Verboden terrein voor meisjes.



Zwemmen in 't Schut

De meisjes mochten wel in de Beekloop zwemmen, maar niet bij 't Schut. Ze moesten nog verder fietsen, namelijk naar De Liskes. Voorbij de witte boerderij op de Maai van Sjang Martens en later Jan Sneeboer loopt een zandpad tussen de twee bruggen door naar de stuw in de Liskes. Boven de stuw was het water circa 1,00 tot 1,20 meter diep. Het was verboden toegang voor jongens. Niettemin heb ik toch een keer geprobeerd om er te leren zwemmen. Wat niet gelukt is.

Jachtopziener van Duren, "den oppasser", kwam geregeld kijken. Ook kwamen er meer 'nieuwsgierigers', zoals bijgaande foto illustreert. Het

was die dag mooi zwemweer, wat duidelijk wordt uit de aanwezigheid, helemaal op de rand van de foto, van een meisje in badpak.



Een andere zwemgelegenheid was “Drie Hectares”. De “Drie Hectares” zijn gelegen bij de houten brug in de Woeste Polderweg op de plek waar de Beekloop van de rechterkant van de weg naar de linkerkant gaat, gezien vanaf de Bredasedijk.

Hoe men aan de naam gekomen is? Het is vrij zeker dat hij afkomstig is van het perceel dat gelegen is ten zuiden van de Woeste Polderweg bij het bruggetje. Dat perceel is drie hectaren groot en ligt nog net op Nederlands grondgebied. Op bijgevoegd kaartje uit het boekje Limburg Natuurlijk * is het perceel aangegeven. De Belgen spreken over de Heuvelse Heideweg.

Uit dat boekje een stukje geschiedenis:

In 1976 stelde de N.V. Union Allumettiëre de resterende oppervlakte van de stekskenswatering, 161 ha 32 a, een tweede maal te koop voor een bedrag van 65 000 000 fr., of 404 000 fr. per ha. Het aaneengesloten geheel bestond nog uit de volledige blokken III, IV, V, VI, uit de lange smalle strook waarin de spijssloot vloeit vanaf het Kempens kanaal tot in de watering op blok II, uit één volledig perceel, het meest oostelijk op blok II gelegen, en uit het perceel "De 3 ha" genoemd oostelijk tegen blok VI, volledig op Bergeyks, dus Nederlands grondgebied gelegen. Ingevolge een ruil van Nederlands en Belgisch grondgebied is de oude landsgrens, die vroeger over de

weg liep die nu ten noorden langs de watering loopt, ver-
 legd en zodoende ligt een gedeelte van de Lommelse water-
 ring, het noordelijk gedeelte van blok VI en "De 3 ha",
 in Bergeyk.



In de bocht benedenstrooms vanaf de brug was in die tijd een draaikolk waarin geofende zwemmers hun kunsten konden vertonen. Hoe de kolk ontstaan is, is niet helemaal duidelijk. Hoogstwaarschijnlijk doordat er soms veel water uit de Vloeiweiden kwam. Panken beschrijft in zijn dagboek dat er rond 1850 geregeld overstromingen waren door overtollig water uit de vloeiweiden. Om deze

overstromingen te voorkomen, werd nabij de Hutten een afvoersloot gegraven. Die noemen wij de Keunensloop.

Ter plaatse van de draaikolk was de diepte ca. 2.50 m. Daar kwamen jongens van de Looerhei, 't Loo, Luyksgestel en soms van de Weebosch (als die tenminste niet naar het Laarven gingen) zwemmen.

Ik kon, toen ik een jaar of veertien was, **niet** zwemmen en dacht dat ik met de stroom mee en een beetje spartelen het ondiepere gedeelte stroomafwaarts wel kon bereiken. Dat viel nog niet mee. Een andere zwemmer, die me wel wat al te lang in de kolk zag spartelen, kwam er aan te pas om me op het droge te brengen. Het was hoesten en proesten. Een beetje geluk heb ik daar toch wel gehad. Daarom kan ik het nu nog navertellen.

Onlangs kwam ik op een feestje iemand tegen, die vroeger op de Looerheide woonde en ook Frits heette. De “Drie Hectares” kwamen ter sprake. Hij vertelde dat hij daar bijna verdronken was. Ik zeg: “Dan kunnen we elkaar de hand geven. We hebben het beiden overleefd.” Na enkele jaren was het afgelopen met het zwemmen in de Beekloop, want de **Ziekte van Weil** lag dwars. Deze ziekte werd veroorzaakt door ratten en werd ook wel de **Rattenziekte** genoemd.



Deze foto is genomen waar vroeger de draaikolk was.

Tegenwoordig is het daar ondiep; er kwam niet zoveel water meer uit de Vloeiweiden en de stuw in de Liskes

werd lager afgesteld omdat de boer op de Woeste Polder te veel last had van het water.

* Boekje: *Limburg Natuurlijk, De Vloeiweiden te Lommel-Kolonie* door A. Mertens en L. Simons, 1982

*Frits van der Heijden
Met dank aan Jacques Mandigers voor de foto's*



Achter de Rabobank



Pastoorshof

BOMEN OM TEGENOP TE KIJKEN

Een boom wordt vaak beschouwd als symbool van het leven en het doorgeven daarvan, zowel in de heidense als later in de christelijke cultuur. De uitwerking van een stamboom met familiegegevens is daarvan afkomstig.

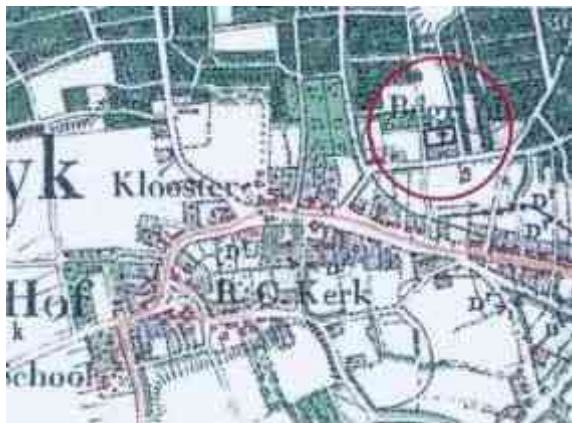
Het was een oud gebruik op het platteland om een boom te planten bij de in de grond begraven placenta van het eerst geboren kind uit een huwelijk. Zo'n boom, die vele generaties overleefde, met zijn wortels vast verankerd in de aarde en takken breed opgeheven naar de hemel, was een eerbiedwaardige persoonlijkheid.

Verhalen over bomen komen veel voor. Denk bij voorbeeld aan Bonifatius, die vermoord werd omdat hij de heilige Dona-eik omgehakt had. Rechtspraak en handelscontracten vonden vaak plaats onder oude eikenbomen. Boterverkoop gebeurde, vanwege de verkoelende schaduw, onder het bladerdak van een lindeboom. Niet voor niets komt in het wapen van Bergeijk een eikenboom voor.

Bomen leveren veel stof voor spreekwoorden en ‘gevleugelde’ uitdrukkingen. Denk aan ‘Hoge bomen vangen veel wind’, ‘Een boom opzetten’ en ‘Hij is een boom van een kerel’ .

De mooie rode beuk (*Fagus sylvatica*) uit de vroegere tuin van de burgemeesterswoning aan de Burg. Magneestraat, nu parkeerplaats van de Rabobank, is een mooi voorbeeld van een prachtig, oud en eerbiedwaardig exemplaar. Andere bekende oude bomen in Groot-Bergeijk zijn de beuk uit 1880 (of is het toch 1846, zoals wijlen Wim van Ham ooit dacht te hebben ontdekt) bij Pastoorshof 14 en zijn oudere broer (uit 1830!) achter de kerk in Riethoven. Verder vinden we een prachtige beuk bij De Beukenhof (uit 1850), diverse bomen in Westerhoven uit de periode 1875-1880 en zeven zeer oude knot-linden op de Weebosch, geplant tussen 1850 en 1900.

Op begraafplaats De Bucht staat een bijzondere groene beuk uit 1860. Deze boom maakte deel uit van de oude en nu verdwenen ingang van de dodenakker. Na noodzakelijke, grondige restauratie is op 17 maart 2001 deze oude boom opgenomen in het Nationaal Register van Monumentale Bomen in Nederland. Deze stichting heeft als doelstelling de bevordering van zorg en respect voor bijzondere bomen.



Een topografische kaart uit 1898 geeft in de rode cirkel de ligging van begraafplaats De Bucht aan. Zij werd aangelegd in 1863. Aanvankelijk lag de toegang tot de begraafplaats niet zoals nu aan de zuidwestzijde maar aan de oostzijde. Zij was bereikbaar via een pad dat voorzien was van een rij groene beuken.

De hierboven genoemde monumentale boom is het eerbiedwaardige restant van deze bomenrij. Hij staat links van het monument van Dr. Pieter Adriaan Barentsen.

Als besluit volgt hier een klein maar fijn gedicht:

Een beuk is een beuk,
een den is een den,
zo wil ik leven,
ik wil zijn wie ik ben.

Jaap Bussing

Bronnen:

- *Kerkhof: archief Protestantse Kerk Bergeijk.*
- *Bomen: archief Gemeente Bergeijk.*
- *Fotografie: Agaath Bussing*



Beukenhof



Kerkhof de Bucht

STRAATNAMEN ROEPEN VAAK VRAGEN OP

Waar zouden wij, eenvoudige burgers, heen moeten als we de straat niet hadden. De straat geeft ons vaste grond onder de voeten, een vertrouwde omgeving, een doel, een doorgang en, een baken. De straat helpt ons van A naar B. Zij is mede bepalend voor onze identiteit en zelfs, in zekere zin, van onze status. Dankzij onze straat zijn wij herkenbaar en bereikbaar. Wij kunnen absoluut niet meer zonder.

De straat is dan ook niet van vandaag of gisteren. Het woord straat, dat ons nu zo vertrouwd in de oren klinkt, heeft niet altijd bestaan. De naamgeving zou wel eens kunnen samenhangen met het Engelse woord ‘straight’, dat ‘recht’ betekent. Heel vroeger hadden we geen straten maar paden en zandwegen. Zandpaden voerden van huis tot huis, en verder door bos, wildgroei en heide. Paden voerden bij voorkeur over plekken die begaanbaar waren. Daarom waren vaak bochten en omwegen noodzakelijk. Naarmate het ‘verkeer’ intensiever werd – voetgangers, paarden, karren, koeien, geiten, schapen – werden de paden breder. Waar dat nodig was, werden vormen van verharding toegepast. De Romeinen hadden, voornamelijk uit strategische overwegingen, knuppelwegen aan laten leggen, een voorbeeld dat tot ver na de middeleeuwen ook in onze streken gevolgd werd. Zodat hier en daar een ‘Paaltjesweg’ ontstond. Voor reizigers en transporteurs was het wel fijn als zij zich niet in allerlei bochten hoefden te begeven. Het slingerend zandpad werd een rechte zandstraat. Soms ook wel als een *straatweg* aangeduid.

De straat werd pas echt een straat als zij verhard werd, bijvoorbeeld met klinkers. Toen kwamen ook de straatnamen in zwang. Bij de naamvorming konden allerlei factoren een rol spelen. Bijvoorbeeld de maat van de straat: Langstraat. Of de vorm: Kromstraat. Of de leeftijd: Nieuwstraat. Of de aanwezigheid van een beeldbepalende instelling: Schoolstraat, Kerkstraat, Marktstraat. Of de aard van de omgeving: Ekkerstraat, Broekstraat, Venstraat. Het was de volksmond die de naam bepaalde. En die soms ook verwarring zaaide, want sommige wegen of straten hadden wel vier verschillende namen. Dat veranderde toen in 1851 wettelijk werd geregeld

dat elke gemeente haar straten een officiële naam moest geven. En elk pand een nummer. En dat straatnamen door middel van een bordje kenbaar moesten worden gemaakt. Zo ontstonden de straatnaambordjes.

Op die bordjes kreeg de straat concurrentie van tamelijk nieuwe begrippen als *laan* (sjieker), *dreef* (wat naar boslucht rook) en zelfs *singel* (wat grootsteeds klonk). Weer later werd het mode straat, laan, dreef of singel achterwege te laten. De creativiteit vierde hoogtij in die dagen. Bergeijk deelde in de vreugde met straten als Dwangmolen, De Vang en Hagelkruis.

Soms duurde het lang voor een door de volksmond bepaalde naam het aflegde tegen de keuze van de gemeente. Zo sprak de rechtgeaarde Bergeijkenaar nog lang over de Moeskoppendijk, hoewel die officieel Pelterdijk heette. De ware Bergeijkenaar ontleende immers zijn houvast aan het feit dat aan het begin van deze dijk het café Moeskops lag. Later werd de weg tot Burgemeester Aartslaan gepromoveerd. Opmerkelijk is dat in veel straatnamen van oudsher het begrip *dijk* heeft standgehouden. Terwijl in onze omgeving toch geen dijken zijn te vinden die werden aangelegd om rivieren in toom te houden.



Bij ons is een dijk gewoon een weg van A naar B. Hij loopt (of liep) hooguit door natte en drassige gebieden, in de volksmond ook wel De Maay geheten. Het pad was dan ontstaan langs sporen die wat hoger lagen. Zo kennen we in Bergeijk onder meer de Eerselsedijk, de Riethovensedijk, de Borkelsedijk en de Vlieterdijk. De namen geven aan waarheen de dijken voeren. Maar we hebben ook de beschikking over de Bredasedijk, die niet naar Breda voert. En de Hongarijsedijk... Is dat de weg naar Hongarije dan?

Onze redactie is voornemens om in de komende edities van de Keersopper met enige regelmaat aandacht te besteden aan de herkomst en verklaring van straatnamen die daar om vragen. Om te beginnen omtrent de hierbij (op de vorige pagina) afgedrukte straat, in de volksmond lange tijd De Straat geheten. Nu officieel 't Hof.

De doorgaande weg van Bergeijk, de hoofdweg, werd in 1873 geplaveid. De plaats van de foto was bekend als de Beestenmarkt. Rechts is het oude raadhuis (tot 1927) en links het klooster te zien. (Aan de foto te zien was het goed toeven op de Beestenmarkt en voel de verkeersdrukte nog alleszins mee.)

Voorheen was de straat ook wel Kloosterstraat genoemd. De panden werden lange tijd met een gecompliceerd huisnummer aangeduid. Hieronder enkele voorbeelden. Pas in 1942 kwam de combinatie van een straatnaam en een huisnummer in zwang.

Wim van Dooremolen



INGEZONDEN BRIEF

*Brieven en ingezonden artikelen zijn welkom in 'de Keersopper'.
De redactie behoudt wel het recht ze zo nodig in te korten.*

Beste redactie.

Als de Keersopper in mijn brievenbus valt, word ik altijd blij. Zo interessant wat de Heemkundekring Bergeijk iedere keer opnieuw aan interessante feiten naar boven weet te halen.

Bedankt voor het interessante artikel over de opmerkelijke ansichtkaart uit 1910, gericht aan Mevrouw Dr. A. Raupp. Het gaat om Anna Gertruda Raupp-van Es, die was getrouwd met de Bergeijkse arts Frederic August Alexander Raupp. In 1878 overleed haar man en in 1887 is zij van Bergeijk naar Stratum vertrokken.

Een kleine aanvulling: de adressering is opvallend. Anna Raupp-van Es was geen Dr. (doctor) en haar man ook niet. En als met Dr. dokter werd bedoeld, klopt het ook niet, want haar man heette Frederic. Dan had er Mevrouw Dr. F. Raupp moeten staan. Degene die de kaart schreef ("G") kan alleen haar zoon Godefridus Raymundus Cornelis Maria Raupp zijn, die burgemeester was van Roermond en Tilburg. Vreemd dat een burgemeester deze omissie maakte. Dus was het misschien in die tijd gebruikelijk dat de vrouw van een arts met de titel Dr. werd aangeschreven. Anna Raupp-van Es werd dan mevrouw Dr. A. Raupp.

Toen de kaart op 5.9.1910 bezorgd werd, woonde in Stratum ook haar zoon Johann Maria Cornelis Raupp (geb. in 1864), die in 1909 op oudere leeftijd met Anna Maria Theresia Keunen uit Stratum was getrouwd. Mogelijk is hij via zijn moeder met haar in contact gekomen. Weten jullie misschien wat het beroep was van Johann Raupp? Handelaar in muziekinstrumenten?

Mevrouw Raupp-van Es overleed op 22 maart 1916 in Eindhoven, waar haar zoon August Franciscus Cornelis Maria Raupp (Bergeijk, 13 december 1858 - Eindhoven, 16 mei 1945) een belangrijk man was.

Hij was sigarenfabrikant (merken Willem III en Sarpatie), raadslid van 1901 tot 1923, wethouder van 1909 tot 1920 en na de annexatie vanaf 1920 wethouder van openbare werken en bedrijven tot 1923. Als aanhanger van de vooruitstrevende ondernemerskring "Eindhoven Vooruit" stelde hij zich ten doel rooms en niet-katholiek te laten samenwerken tot voordeel van de stad Eindhoven. NB Het telefoonnummer van wethouder Raupp in Eindhoven was in 1915 het cijfer 1.

Met vriendelijke groet,

Jan Keunen, Nijmegen, 6 november 2016

Jan Keunen sloot ook nog een stukje genealogie bij:

Vb. Frederik August Alexander Raupp, geb. Bergeyk 7-3-1814, arts te Bergeyk, overl. Bergeyk 5-6-1878, tr. Anna Gertruda van Es, geb. Horst 16-9-1830, dr. van Petrus Franciscus van Es en Marcella Francisca Custer.

Uit dit huwelijk:

1. Godefridus Desiderius Maria, geb. 11-6-1855, overl. 1-10-1855.
2. Godefridus Raymundus Cornelis Maria Raupp, geb. Bergeyk 7-1-1857, burgemeester van Lichtenvoorde, Geertruidenberg, Roermond en Tilburg, overl. Overveen 16-5-1932, tr. Isabella M.C.H.J. Allard, geb. Geertruidenberg. Uit dit huwelijk één jonggestorven zoon.
3. August Franciscus Cornelis Maria Raupp, geb. St.-Oedenrode 13-12-1858, wethouder van Eindhoven, tr. Anna Maria Wamsteker.
4. Virginie Raupp, geb. Bergeyk 16-7-1863, overl. Hilversum 22-4-1947.
5. Johan Raupp, geb. Bergeyk 1864, tr. Anna Keunen.
6. Anna Raupp, geb. Bergeyk 1866, overl. 23-1-1930 te Sittard, tr. N.J.B. Claessens.
7. Charlotte Raupp, geb. Bergeyk 1867, overl. 27-2-1945 te Vught (Voorburg).
8. Alexis A.C.M. Raupp, geb. Bergeyk 1869, overl. 1950.
9. Reinilde Johanna Maria Raupp, geb. Bergeyk 11-11-1870, overl. Uden 11-7-1960.



*Kerststal met prachtige
beeldjes van Hans
Goddefroy*

*vervaardigd en op
21 december 2015
geplaatst op
Facebook door
Heemkundekringlid
Harry Verhoeven*

IN DIT NUMMER

- De Schepping van een Kempische Kerststal
Wim van Dooremolen pag. 2
- Jong Bergeijk spartelde in de ‘Drie Hectares’
Frits van der Heijden pag. 7
- Bomen om tegen op te kijken
Jaap Bussing pag. 13
- Straatnamen roepen vaak vragen op
Wim van Dooremolen pag. 19
- Ingezonden Brief (Reactie op een Ansichtkaart)
Jan Keunen pag. 22

ISSN: 2213-820X

Redactie: info@heemkundekringbergeijk.nl
Cas van Houtert *Wim van Dooremolen*
Jaap Bussing *Ad Tilborghs*
Martien Veekens (tevens vormgeving en productie)